

protiv, grafijske pojedinosti u *Dizionarioju* (pogotovu geminate) dokazuju da je Della Bella sve tekstove (od Šiška Menčetića i Džore Držića do Ignjata Đurđevića, uz punu suglasnost posljednjega) naglašavao staroštokavski: *govoriti, besjēda, desnica, Danica*.

Novim zbornikom Della Bella i njegov rječnik ulaze u središte istraživačkih zanimanja. Takva su pak (mislimo li na rječnike Vrančićev, Habeličev i Belostenčev) silno olakšali pretisci. Stoga pitam: Ne bismo li tako morali izdati i Della Bellin *Dizionario*?

Može mi se otpovrnuti golom istinom: to bi stajalo mnogo novca. Ali smo dužni priznati kako je Della Bellin rječnik kulturnopovijesni spomenik nulte kategorije. Nova znanstvena istraživanja i kritička osvjetljenja, koja će tom djelu vrijednost povećati, tek su započeta ili se samo naslućuju. Da bi posao bio ne lakši, nego moguć, valjalo bi da svaki od brojnih zainteresiranih istraživača posjeduje svoj vlastiti primjerak *Dizionarioja*.

ZRAKOPLOVAC I ISUS*

Srečko Kosovel

Leonardo je jednom sjedio zamišljen za stolom i računao. Htio je izračunati točnu površinu krilā — pernatih, koja bi ga mogla podići i nositi po zraku.

Dugo je sjedio zamišljen i računao. Ali toga dana nije mu išlo sve kako treba. Ipak se još dugo trudio i prestao tek kada se jako umorio. Zastao je i zagledao se kroz prozor svoje radionice.

Netko je ušao. Leonardo ga nije primijetio, tek kada ga je stranac pogledao, osjetio je blagu dobrotu koja mu je sjela iz očiju. Stranac ga je upitao: »Zašto se mučiš?«

»Volio bih letjeti«, rekao je Leonardo. »Letjeti kao ptice?« — upitao je stranac. »Na većoj visini nego ptice« — odvratio je Leonardo.

»Na većoj visini nego ptice« — ponovio je stranac, kao da ne razumije, i zastao.

Leonardo je objašnjavao: »Vidiš, i ptice, koje su prividno slobodne, koje lete, nisu slobodne. Vezane su za određene krajeve iznad njih razapeta je granica kao nevidljiva mreža, preko koje ne mogu. A ja želim izumiti krila s kojima ne bih osjetio granice i privrženost, nego bih slobodan bio u svom letu, htio bih letjeti ne kao ptica, nego kao čovjek.«

»Kao čovjek?«, začuđeno je upitao stranac. »Kao čovjeku nije ti potrebno letjeti. Tvoja je misao brža od ptice i ustrajnija od zrakoplova, stojiš na jednoj točki i za tren sav svijet može biti u tebi, uz tebe, ti možeš biti svijet. Bog, zar Bog nije ona misao koja sve spaja, čarobni vječni odsjaj prolaznog? Misli na njega i letjet ćeš preko cijeloga svijeta, poljubit ćeš sve zemlje, sva stabla, sve životinje, sve ptice, sve ljude. Misli na Boga i...«

* Iz: Srečko Kosovel, *Zbrano delo*, Druga knjiga, Državna založba Slovenije, Ljubljana, 1974, str. 537—538.